

PRVA ELEGIJA
Nichita Stănescu

I

S seboj začne se in konča
s seboj.
Noben sij tega ne oznani, niti
repatica se za tem ne vleče.

Nič iz tega ne prihaja;
nič zaradi tega nima ne podobe
ne oblike.
Še najbolj bi to spominjalo
na kroglo,
ki največje ima telo,
odeto v najtesnejšo možno
kožo. Vendar nima tako malo
kože kakor krogla.

To je popolna notranjost
in
četudi je brezmejna, je vendar globoko
omejena.
Toda kar zadeva vidnost, je nevidna.

II

V tem ni niti trohice sedanjosti,
čeprav si je težko predstavljati,
kako da je brez nje.

Popolna notranjost je,
notranjost točke, gostejša
v sebi kakor točka sama.

III

Nikogar in ničesar
ne opraska, kajti nič
navzven ni ponudila,
s čimer bi bilo mogoče
opraskati karkoli.

IV

Tu sem jaz, ki spim, obkrožen z njo.

Vse je nasprotje vsega. Vendar se mu ne upira in
ne zanika več

Pravi Ne le tisti, ki zna reči Da.

Toda tisti, ki zna vse,
pri Ne in Da s potrganimi listi ostane.

Nisem samo jaz, ki tukaj spim,
tu je tudi moški del potomstva,
katerega ime jaz nosim.

V eni mojih ram prebiva moški
del potomstva. V drugi rami
ženski del.

In nimata že več prostora. Perje
le, ki ni ga videti.

Prhutata s krili in spita

tu,

popolna notranjost,

ki se začne s seboj

in se konča s seboj

in sij noben je ne oznanja in za seboj ne pušča
repatice.

NAZNANILO

Ilie Constantin

Pot oken se lahno, počasi spušča,
Človeka z več obrazi združujoč,
In tujca, tujko hladno ti zapuščaš,
Jesenski pesek, v mrazu samujoč.

Nešteto kretenj obotavljajoče
Se v skupno skrb iz množice budi,
Nihče se od nikogar več ne loči,
Ali pa vsak od vsakogar beži.